

31. Якимович Б. Іван Франко – видавець. Книгознавчі та джерелознавчі аспекти. – Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2006. – 691 с.

32. Якимович Б. Іван Франко та Онуфрій Пашук: Співпраця у виданні «Універсальної бібліотеки» // Од слова путь верстаючи й до слова ... : зб. на пошану Роксолани Петрівни Зорівчак, д-ра філол. наук, професора, заслуженого працівника освіти України. – Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2007. – С. 297–313.

УДК 94 (477.83) “14/17”

Микола ГАЛІВ,
м. Дрогобич

ПРАВОВА (МАЙНОВА) ТА АДМІНІСТРАТИВНА НАЛЕЖНІСТЬ СЕЛА ЛІТИНЯ НА ДРОГОБИЧЧИНІ У XV – XVIII СТ.

В статті проаналізовано правову (майнову) та адміністративну належність села Літиня (зараз територіальна громада Дрогобицького району Львівської області) у період Пізнього Середньовіччя та Ранньомодерні часи. Показано кількаразову зміну власників та адміністративного підпорядкування села протягом XV – XVIII ст.

Ключові слова: Літиня, шляхтичі Літинські, Дрогобицьке староство, Самбірська економія.

Haliv M. The legal (property) and administrative belonging villages Litynia on Drohobychchyna in XV – XVIII centuries. The article analyzes the legal (property) and administrative belonging villages Litynia (now in Drohobych district, Lviv region) in the late Middle Ages and Early modern times. Displaying repeated change of the villages owners and administrative subordination within XV – XVIII century.

Key words: Litynia, nobles Litinski, Drohobych starostwo, Sambir economy.

Постановка проблеми. Історичні витоки села Літиня (зараз територіальна громада Дрогобицького району Львівської області) за легендою сягають своїм корінням у XIII ст., а за письмовими джерелами – у XV ст. (перша письмова згадка – 5 жовтня 1415 р. [6]). Протягом усього часу свого існування село неодноразово змінювало власника та територіально-адміністративну належність, що, здебільшого, визначало адміністративно-правові, соціально-економічні та певною мірою культурно-освітні контексти його історичної минувшини. З огляду на це, вважаємо актуальним (науково доцільним) розкрити правову (майнову) та адміністративну належність

села Літиня у Пізньому Середньовіччі та Ранньомодерні часи (XV – XVIII ст.).

Аналіз досліджень. Наукових досліджень окресленої проблеми, з огляду на її вузький історично-краєзнавчий характер, майже немає. Щоправда, висвітлення деяких аспектів цього питання можна віднайти у працях П. Дабковського [27], Л. Дзедушицький [30], А. Кучери [29], З. Стшетельська-Гримбергівна [35], Ф. Сярчинського [34], К. Чемеринського [26] та низці публікацій автора [2 – 6] тощо. Проте, звісно, цілісного аналізу правової та адміністративної належності села Літиня окресленого періоду наразі немає.

Мета статті – проаналізувати правову (майнову) та адміністративну належність села Літиня на Дрогобиччині у XV – XVIII ст.

Виклад основного матеріалу. Відомо, що у XV – першій половині XVI ст. село Літиня належало шляхетській родині Літинських гербу Сас й було, по суті, родовим гніздом. У «Актах гродських і земських» нерідко згадуються представники роду Літинських: Дробиш (Drobysch de Lethnya) під 1442 р., Олешко (Olechno de Lethin, Oleskonem de Lithnya, Oleskonem de Lethnya, Olesko de Lethynya, Oleskonem de Luthnya, Olesko Lethinszky) – 1457 і 1465 – 1467 рр., Лук'ян і Михалко (Lukyan et Michaellem de Luthnya) – 1466 р., Андрій (Andree de Lethyna, Andree de Lethynya, Andreas Lethynsky, Andreas de Lethyna, Andream de Lethynya) – 1471 і 1474 – 1475 рр., Степан (Stepan de Lyethyna) – 1492 р., Клишко (Climko de Lyethyna) – 1500 р. [22, 461–462, 464, 466, 481, 485, 531, 542], [23, 237], [24, 23], [25, 29–30, 33, 79, 116, 469, 514].

Ймовірно, Літинські володіли певним документом, який засвідчував їхнє право власності на село. До цієї думки підштовхує згадка в «Актах...» про позов 1457 року шляхетного Олешка з Літині проти Івана з Браткович щодо документу (literagum), який опинився у львівського шевця Петра і стосується «його (Олешка. – Авт.) села Літиня» (habuit super villam ipsius Lethin) [24, 23]. Удруге наявність таких документів зафіксовано люстраторами Любачівського староства Белзької землі у 1564 – 1565 рр., які констатували, що дідичі Літинські на свої спадкові села Літиня, Тинів і Селище у Дрогобицькому повіті «здавна мають надані від князів привілеї, підтвердженні славної пам'яті польськими королями» («mają przywileje zdawna od kxiążąt nadane u przesz sławnei ramięczy krolie polskie potwerdzone») [7, 293; 9, 896]. Утретє згадка про них зринула під час судової справи у зв'язку з пограбуванням депозитарія майна Адама Літинського у 1632 р. Його дружина Федорія та донька Анна стверджували про викрадення, зокрема, привілеїв від руських князів Данила та Лева («Przywileie starozytne od xiążąt ruskich to iest Daniła u

Леона»), польських королів Ягайла, Владислава, Сигізмунда Августа [9, 971, 974]. З огляду на відсутність тексту цих привілеїв не можна вести мову про їх автентичність. Проте припускаємо, що Літинські, як і чимало їхніх сучасників – руських зем'ян, намагаючись забезпечити себе від можливої втрати маєтків в умовах інкорпорації Галицької Русі до Корони Польської, вдалися до фабрикації таких документів-фальсифікатів ще в першій половині XV ст. Ці псевдопривілеї від руських князів їм вдавалося підтверджувати у польських королів, а відтак юридично закріплювати «старожитнє» право власності на свої поселення.

Літинські, напевно, володіли лише частиною села. Інша частина Літині, мабуть, належала королеві. 5 березня 1441 р. король Владислав III записав у селах Літиня і Грушів 150 марок (гривень) своєму родичу Георгію (Юркові) Риботицькому [32, 391] (дарування королівських маєтків у формі запису на них певної суми грошей, з одного боку, гарантували міцність даруванню і полегшували обертання ленних земель, з другого – посилювали контроль за леном з боку короля). Останній у грудні 1443 р. продав (мабуть, не без згоди короля) свою частку в цих селах братові Олександрові Риботицькому з Губич вже за 450 гривень [22, 147]. Таким чином, Літиня опинилася у власності двох шляхетських родин – Літинських і Риботицьких-Губицьких, які, очевидно, між собою не ладнали й час од часу встрявали у конфлікти. Так, у 1465 – 1475 рр. Олешко Літинський з братом Лук'яном і Михалком провадили гострий судовий процес із згаданим Олександром Губицьким, спочатку як відповідачі у справі про наїзд і грабунок, пізніше як позивачі Олександра щодо вбивства трьох родичів: свого батька Стецька, дядька Дробиша і стрієчного брата Михайла [22, 461–462, 464, 466], [25, 29–30, 33, 79], [37, 66–67].

Згідно з реєстром шляхетських маєтностей 1508 р., власником Літині був Юрій Літинський (Jurgi Lyetynski de bonis suis ville Lyetnya). А Губицькі (Георгій і Бартоломій) згадуються лише як дідичі Губич і Грушової [39, 114, 116]. Проте у пізніших документах Губицькі знову фігурують як власники Літині. 24 червня 1531 р. король Сигізмунд I через дрогибицького старосту Яна Кам'яноцького викупив у Баля Бартоломія і Георгія Губицьких їх частки у селах Літиня та Грушова. За цим документом літинській і грушівській громадам було надано німецьке право, «оскільки в німецькому праві в тих зем'ян вищеописаних перебували» [1, 8–9], [12, 1393–1396, 1377–1379], [14, 656–658], [17, 1247], [19, 2416]. Цим же привілеєм ліквідувався панський фільварок й визначалися нові селянські повинності (згодом привілеї підтвердили королі Стефан Баторій 31.05.1578 р., Сигізмунд III 6.04.1604 р., Владислав IV

6.10.1634 р., Ян Казимир 20 серпня 1653 р.) [12, 1377–1379], [17, 1248], [21, 128, 189, 234].

Тож відтоді частина Літині відійшла до Дрогобицького староства. Уже через шість днів після отримання німецького права та переходу під коронну юрисдикцію (30 червня 1531 р.) село Літиня фіксується як «королівські добра Дрогобицького староства» у документі про розмежування половини лук між ролівськими дідичами Стефаном, Філіпом і Дивишем Боярськими [31, 350]. Літиня згадується серед сіл Дрогобицького староства, які король Сигізмунд I привілеєм 24 травня 1533 р. звільнив від таких специфічних податків як «відумерщина», «жировизна» тощо [38, 61–65]. До слова, у цьому документі згадано два села під назвою *Letnia*, спочатку після Меденич, потім після Грушової (у другому випадку, без сумніву, малася на увазі власне Літиня).

Зауважимо, однак, що наприкінці 1530-х рр. село Літиня опинилося у складі Самбірської королівщини, яка перебувала у держанні королеви Бони Сфорци. В акті викупу солтиства у Літині (Краків, 30 березня 1539 р.) село згадується серед королівських сіл, які належать до добр Самбірського замку (*villis regalibus, ad bona et castrum Sambor pertinentibus, tenutae reginae Bonae*) [32, 120]. Очевидно, у держанні Бони Літиня довго не затрималася, бо вже на середину 40-х рр. XVI ст. вона знову згадується серед сіл Дрогобицького староства. 13 листопада 1546 р. було укладено цікавий документ «*Decretum regium in causa inter colonos villarum Medenicze, Lietina, Horvczka, Bilcz, Bolochowcze, Panyowicze, Stebnicze, Dobrohostow, Soliedz, Modrzicz, Hubicze, Derazicze, Lissnia praefecturae Drohobicensis et Albertum Starzechowski, castellanum Belzensem capitaneum Drohobicensem, occasione laborum et operum*» («Королівський декрет між кметями сіл Меденичі, Літиня, Горуцько, Білич, Болеховці, Паньовичі, Стебник, Доброгостів, Солець, Модрич, Губичі, Дерезичі, Лішня староства Дрогобицького і Альбертом Стажеховським, белзькими каштеляном і старостою дрогобицьким з приводу роботизни і обтяжень») [32, 275].

Остаточно село стало коронним у 1554 р. 2 квітня того року Люблінський сейм затвердив обмін селами між королем Сигізмундом II Августом і Климентом Літинським – останній, віддаючи королеві Літиню, отримував Грушів і Кровичі в Любачівському старостві [33, 128]. Звісно, це не означало, що Літинські втратили Літиню цілковито – вони продовжували володіти деякими земельними угіддями в Літині, Тинові, Седлеці. Відомо, що 7 травня 1560 р. Роман, Дашко, Станіслав і Ярош Літинські, сини Васька Літинського Пискора, відступили Георгію, Михайлові і Олехні Літинським свої частки у вказаних селах [20, 544–546].

Слід зауважити, що перехід Літині від Губицьких та Літинських у власність Корони, з огляду на факти виміру літинських земель, викликають певні запитання. У 1531 р., після викупу сіл Грушова і Літиня у зем'ян Губицьких, було проведено поміру землі, відповідно до якої в Літині наміряли 11 ланів [17, 1248]. За логікою, після обміну селами між королем Сигізмундом II Августом і Климентієм Літинським (1554 р.), частка останнього в Літині приєдналася до літинських маєтків у Дрогобицькому старостві. Іншими словами Літиня-шляхетська зливалася з Літинєю-королівською, а відтак збільшилася земельна площа Літинських добр. Однак люстрація 1570 р. говорить про ті ж 11 (щоправда, з однією чвертю) ланів, а поборовий реєстр 1589 р. – узагалі про 10 ланів села Літиня [8, 253], [39, 35]. Цілком можливо, що люстратори і поборовці не виявляли особливої ретельності й задовольнилися інформацією з привілею 1531 р., де йшлося про 11 ланів (безумно, літинці повинні були продемонструвати чиновникам цей документ).

Одначе маємо й інші припущення. По-перше, у 1554 р. до короля, крім Літині, могли перейти й інші маєтності Літинських, зокрема села Тинів і наразі не ідентифіковане Седльце. Звісно, про них в постанові Люблінського сейму (2.04.1554 р.) не йдеться. Проте з люстрації 1564 р. дізнаємося, що села Грушів і Кровичі Любачівського староства були надані Літинським за «їх села дідичні» Літиню, Тинів і Селище (Sieliszcze) Дрогобицького повіту [7, 293]. Тому, можливо, до 11 літинських ланів майже нічого не додалося, а Тинів і Седльце-Селище стали добрами Дрогобицького староства. По-друге, не відкидаємо ймовірності того, що у 1531 р. Літиня перейшла до короля не лише від Губицьких, а й від Климка Літинського, якого або помилково, або з певних невідомих нам міркувань не згадали у акті надання Грушовій та Літині німецького права 24 червня 1531 р., і котрий отримав реальну винагороду лише 1554 р. Про втрату Літинськими села Літиня ще до 1554 р., вказує й згадана люстрація Любачівського староства 1564 р., де зазначено, що дідичні села Літиня, Тинів і Селище «ім (шляхтичам Літинським. – М.Г.) були раніше силою забрані панами старостами дрогобицькими» («*um były perweł mocza wziete przez pany starosti drohabyczkіe*») [7, 293]. У такому випадку 11 літинських ланів зразка 1531 р. нічим не могли «прирости» у 1554 р., а тому люстрація 1570 р. відобразила здебільшого реальні розміри ґрунтової посілості Літині.

Перебування Літині під юрисдикцією Дрогобицького староства тривало майже півстоліття. Щоправда, 1555 року дрогобицький і самбірський староста Ян Стажеховський отримав у заставу під 10 тис. зл. Меденицький ключ, у тому числі й село Літиня [10, 521]. Під час люстрації

1564 – 1565 рр. він не дозволив перевірити стан справ у Меденицькому ключі, внаслідок чого не маємо господарського опису села, переліку літинських кметів тощо. Після смерті Я. Стажеховського (1567 р.) його син Станіслав отримав Меденицький ключ від короля у пожиттєве володіння. В інвентарі Дрогобицького староства 1568 р., серед сіл, які відійшли до «Панів Стажеховських» згадується і Літиня (Lithinia) [10, 526]. Попри фіксацію та опис Літині серед сіл Дрогобицького староства в люстрації 1570 р. [8, 253], лише після смерті С. Стажеховського у 1584 р. воно повернулося до коронних маєтків (що й засвідчує поборовий реєстр 1589 р. [39, 35]).

Наприкінці XVI ст. село Літиня було передане Самбірській економії – королівським столовим маєткам. Король Сигізмунд III 22 вересня 1592 р. на підставі сеймової конституції 1590 р., яка стосувалася маєтків королівського столу, прилучив Меденицьку тенуту-державу з селами Меденичі, Летня, Більче, Горуцька, Раделич, Лісна, Грушова і Літиня (Літинка) та іншими до Самбірської економії з умовою, що вона підлягатиме адміністрації самбірського старости Єжи Мнішка [36, 143]. Тож уже в люстрації Дрогобицького староства 1621 р. [11] воно не значиться, а в юраментах 1622 р. вказується його належність до економії [18, 499]. Однак, в актах Львівського гроду за 1628 р. збереглися записи, які висвітлюють конфлікт сина Дрогобицького старости Гермолая Лігези Яна з громадами сіл Грушів і Літиня, державцем яких він був. У них декларується приналежність обох сіл власне до Дрогобицького староства [13, 989–991, 1281–1284]. У 1633 р. розгорівся конфлікт грушівської та літинської громад з новим державцем жидом Ісаком Насмановичем (Насманчиком). У скаргах селян до Львівського гродського суду також стверджується приналежність сіл саме до Дрогобицького староства [15, 917–921], [14, 984–985]. У 1637 р. літинські селяни вже брали участь в комісарському суді Самбірської економії [21, 243]. Загалом, можна стверджувати, що на середину XVII ст. Літиня однозначно перебувала у складі вже не Меденицького, а Дублянського ключа Самбірської економії – королівських столових маєтків.

Господарсько-адміністративна належність до Дублянського двору була найбільш тривалою в історії села, бо займала майже двохсотрічний період. Навіть після приєднання Руського воєводства до Австрійської імперії (1772 р.), появи нового адміністративного поділу, за яким Літиня стала однією з громад Меденицького безцірку Дрогобицького повіту Самбірського циркула, економічно-виробнича належність до Дублянського ключа зберігалася. Лише 1827 р. села Грушів, Тинів і Літиня були приділені до Меденицького ключа, разом з яким 29 вересня 1868 р. про-

дані братам Йозефові та Мавріцію Колішерам за 560 тис. фл. [26, 192, 203].

Висновки. Правова (майнова) та адміністративна належність села Літиня протягом XV – XVIII ст. змінювалася декілька разів. Початково будучи у приватній власності русько-волошського роду Літинських, воно у 1530-х рр. стало об'єктом королівських інтересів. Дрогобицький староста Ян Кам'яноцький, мабуть, насильницько-адміністративним шляхом змусив шляхтичів Літинських зректися своїх володінь у Дрогобицькому повіті. Тож у 1531 р. село потрапило до коронних маєтків Дрогобицького староства, наприкінці 1530-х – на початку 1540-х рр. встигло побувати у держанні королеви Бони, а у 1550 – 1580-х рр. – магнатів Стажеховських. Відтак, після перетворення Самбірського староства в королівську економію, Літиню разом з усім Меденицьким ключем було передано у тенуту Єжи Мнішкові. У першій половині XVII ст. Літиня разом з Грушовою передано в підпорядкування Дублянського двору. Власне, у складі Дублянського ключа Самбірської економії Літиня перебувала до 1827 р.

ЛІТЕРАТУРА

1. Відділ рукописів Львівської національної наукової бібліотеки ім. В. Стефаника. – Ф. 141 (А. Чоловський). – Оп. 1. – Спр. 1503.
2. Галів М. «...Боронячи свої вольності»: два епізоди з історії боротьби мешканців сіл Літиня і Грушів за збереження своїх привілеїв (1627 – 1634 рр.) / М. Галів // Літопис Бойківщини. – 2011. – Ч. 2/81(92). – С. 75–82.
3. Галів М. Земельний конфлікт між громадами сіл Грушова, Літиня і Тинів на Дрогобиччині у середині XVIII ст. / М. Галів // Літопис Бойківщини. – 2012. – Ч. 2/83(94). – С. 70–78.
4. Галів М. Село Літиня у XV – XVIII ст. : соціально-економічні аспекти / М. Галів // Старожитності Дрогобиччини. – 2010. – № 3-4. – С. 23–26.
5. Галів М. Соціальний спектр королівських сіл Самбірського Підгір'я у XV – XVIII ст. (на прикладі села Літиня) / М. Галів // Краєзнавство: науковий журнал. – 2012. – № 2 (79). – С. 47–59.
6. Галів М. До питання першої писемної згадки про село Літиня / М. Галів // Дрогобицький краєзнавчий збірник. – Дрогобич: Коло, 2009. – Вип. XIII. – С. 45–52.
7. Жерела до історії України-Руси видає Археографічна комісія Наукового товариства імени Шевченка. – Т. III: Люстрації земель Холмської, Белзької і Львівської 1564-5 р. – Львів, 1900. – 586 с.
8. Жерела до історії України-Руси видає Археографічна комісія Наукового товариства імени Шевченка. – Т. VII: Люстрація королівщин в руських землях корони з р. 1570. – Львів : Накл. НТШ, 1903. – 364 с.
9. Купчинський О. Акти та документи Галицько-Волинського князівства XIII – першої половини XIV століть. Дослідження. Тексти / О. Купчинський. – Львів : НТШ, 2004. – 1283 с.

10. Смуток І. Інвентар Дрогобицького староства 1568 р. / І. Смуток, Л. Тимошенко // Дрогобицький краєзнавчий збірник / Ред. кол. Л. Тимошенко (голова), В. Александрович, Л.Винар та ін. – Дрогобич : Коло, 2006. – Вип. X. – С. 519–570.
11. Смуток І. Люстрація Дрогобицького староства 1621 р. / І. Смуток, Л. Тимошенко // Дрогобицький краєзнавчий збірник / Ред. кол. Л. Тимошенко (голова), В.Александрович, Л.Винар та ін. –Дрогобич: Коло, 2008. – Вип. XI – XII. – С. 452–466.
12. Центральний державний історичний архів України у Львові (далі – ЦДІАУ у Львові). – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 42.
13. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 9. – Оп. 1. – Спр. 379.
14. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 9. – Оп. 1. – Спр. 384.
15. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 9. – Оп. 1. – Спр. 385.
16. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 9. – Оп. 1. – Спр. 386.
17. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 9. – Оп. 1. – Спр. 387.
18. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 340.
19. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 552.
20. ЦДІАУ у Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 19.
21. Akta groszkie i ziemskie z czasów Rzeczypospolitej Polskiej, z archiwum tak zwanego Bernardyńskiego we Lwowie w skutek Fundacji A.Stadnickiego (далі – AGZ). – Lwow, 1884. – Т. X: Spis oblat zawartych w aktach grodu I ziemstwa lwowskiego. – 542 s.
22. AGZ. – Lwow, 1888. – Т. XIII: Najdawniejsze zapiski sądów przemyskich i przeworskiego (1436 – 1468) / Wyd. O.Pietruski, X. Liske. – 729 s.
23. AGZ.– Lwow, 1889. – Т. XIV: Najdawniejsze zapiski sądów lwowskich 1440 – 1456 / Wyd. O.Pietruski, X. Liske. – Dok. Nr. 1887. – 635 s.
24. AGZ. – Lwow, 1891. – Т. XV: Zapiski sądów Lwowskich od r. 1457 do 1500 / Wyd. X. Liske. – Dok. Nr. 153. – 732 s.
25. AGZ. – Lwow, 1909. – Т. XVIII: Najdawniejsze zapiski sądu ziemskiego przemyskiego 1469 – 1506 / Wyd. A.Prochaska. – 701 s.
26. Czemyński K. O dobrach koronnych byłej Rzeczypospolitej Polskiej / K. Czemyński. – Lwów: Nakł. Reg-ry nam. Gal., 1870. – 234 s.
27. Dąbkowski P. Podział administracyjny województwa ruskiego i belzkiego / P. Dąbkowski. – Lwów, 1939. – 337 s.
28. Horn M. Walka chłopów czerwonoruskich z wyzyskiem feudalnym w latach 1600 – 1648 / M. Horn. – Część II: Cz.2. Chłopi dóbr koronnych w walce przeciw zwiększaniu robocizn i danin. – Opole, 1976. – 203 s.
29. Kuczera A. Samborszczyzna. Ilustrowana monografia miasta Sambora i ekonomii Samborskiej / A. Kuczera. – Sambor: Nakł. Księgarni nauczycielskiej, 1935. – Т. 1. – 493 s.; 1937. – Т. 2. – 484 s.
30. Lu. Dz. (Ludwik Dziedushicki). Litynia // Słownik Geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich / Wyd. pod red. F.Sulimierskiego, B.Chlebowskiego, W.Walewskiego. – Т. V. – Warszawa: Nakł. W. Walewskiego, 1884. – S. 354.
31. Matricularum Regni Poloniae Summaria, excussis codicibus, qui in Chartophylacio Maximo Varsoviensi asservantur (далі – MRPS). – Varsoviae, 1910. – Pars IV., Vol. 1. – 477 p.

32. MRPS. – Varsoviae, 1915. – P. IV., Vol. 3. – 439 p.
33. MRPS. – Varsoviae, 1919. – P. V., Vol. 2. – XV + 1573 p.
34. Siarczyński Fr. Opisanie miasta Sambora i obwodu jego, dzieje dawne miasta tego i stan niniejszy / Fr. Siarczyński // Czasopismo naukowe księgozbioru publicznego im. Ossolińskich. – Lwów, 1829. – № 2. – S. 50–63.
35. Strzetelska-Grymbergówna Z. Staromiejskie ziemia i ludność / Z. Strzetelska-Grymbergówna. – Lwów: Nakł. Muzeum im. Dzieduszyckich, 1899. – 676 s.
36. Sumariusz Metryki koronnej. Seria nowa. Tom IV: Księga wpiśów podkanclerzego Jana Tarnowskiego MK 137 z Archiwum Głównego Akt Dawnych w Warszawie 1592 / Opracował Krzysztof Chłapowski. – Warszawa: Wydawnictwo DiIG, 2012. – Dok. N 331. – 309 s.
37. Wyrostek L. Ród Dragów-Sasów na Węgrzech i Rusi Halickiej / L. Wyrostek // Rocznik Polskiego Towarzystwa Heraldycznego. – R. 1931/32/ – T. IX. – Kracow: Nakł. Polskiego Towarzystwa Heraldycznego, 1932. – 191 s.
38. Z arhiwum Drohobycza. Zbiór przywilejów, aktów, dekretów granicznych, lustracyi, memorialów i t.p. / Wydał prof. Feliks Gątkiewicz. – Drohobycz: Z drukarni Jana Brosia, 1906. – 407 s.
39. Źródła dziejowe. – Warszawa, 1902. – T. XVIII. Cz. 1: Polska XVI wieku pod względem geograficzno-statystycznym. T. VII. Cz. 1: Ziemie ruskie. Ruś Czerwona / Opisana przez A. Jabłonowskiego. – 252 + XLVII + XVIII + 72 s.

УДК 94(477.83)«1919/1948»

Василь ІЛЬНИЦЬКИЙ,
м. Дрогобич

ЖИТТЄВИЙ І БОЙОВИЙ ШЛЯХ ВОЛОДИМИРА ЛІВОГО-«ЙОРДАНА», «МИТАРА» (1919 – 1948)

У статті вперше на основі комплексу джерел досліджуються основні етапи життєвого шляху Володимира Лівого. Детально висвітлюється його діяльність на посаді референта СБ Карпатського крайового проводу ОУН. Автор також окремо зупиняється на обставинах загибелі «Йордана».

Ключові слова: ОУН, Карпатський край, референт СБ.

Plytsky V. Life and war path Vladimir Left-«Jordan», «Publican» (1919 – 1948). The paper, based on complex sources studied basic stages Vladimir left. Details highlighted his work as assistant WB Carpathian regional OUN. The author also dwells on individual circumstances of the death of «Jordan».

Key words: OUN highlands, assistant sat.